

'HYBRID WARFARE' AS A QUASI-THEORY OF RUSSIAN FOREIGN POLICY?

The evaluation of almost every Russian foreign policy decision as part of a coordinated hybrid warfare campaign oversimplifies the country's foreign policy aims and intentions, writes Bettina Renz.

The concept of 'hybrid warfare' originated in US military thinking in order to draw attention to specific changes in contemporary warfare. According to such thinking, what makes a war 'hybrid' is the extensive use of non-military tools, such as psychological operations and information, including social media, in addition to conventional military force. Following the Crimea annexation, the concept gained widespread prominence in the West as it appeared well suited to explain Russia's almost bloodless achievement of objectives in this military campaign, which stood in stark contrast to the wars it pursued in Chechnya and Georgia by conventional military means. There clearly is some mileage in the 'hybrid warfare' concept for the evaluation of Russia's military operation in Crimea. However, the concept is now often used to describe not only a military operational approach, but Russian foreign policy behaviour in general. Arguably, such a use of the 'hybrid warfare' label obscures more than it can explain.

Today it is not uncommon to encounter the idea that Russia is engaged in a campaign of hybrid warfare against the West. What such comments tend to refer to are first of all Russian attempts to use various information channels to shape international opinion, but also actions as diverse as cyber-attacks and cyber-espionage, flying military aircraft close to other countries' borders, encouraging refugees to enter from Russia into neighbouring states, and even the decision to launch airstrikes in Syria. Many of these actions had already been happening long before the Crimea crisis and it was only the rising prominence of the 'hybrid warfare' label that has caused some analysts to see a pattern in past and current Russian actions that they did not see before. The evaluation of almost every Russian foreign policy decision as part of a coordinated hybrid warfare campaign oversimplifies the country's foreign policy aims and intentions and will make it difficult to decide on adequate responses.

Russian actions, such as the use of information and disinformation to influence public opinion

abroad, undoubtedly present significant challenges to the West. However, the implication that the use of information as a foreign policy tool will inevitably lead to military action as it did in Russia's 'hybrid' campaign in Crimea is misleading and risky. First, it neglects at least a full decade of Russian attempts to use information to improve its image internationally and to question what it sees as a US and European interpretation of the world order, universal values and norms. Second, it unnecessarily blurs war and peace and ignores the fact that the use of information to seek influence abroad is often an end in itself, depending on its purpose and intended political outcome. Using the concept of 'hybrid warfare' as a quasi-theory of Russian foreign policy militarises the West's language regarding its relations with Russia in an already tense situation.

'Hybrid warfare' as a concept has perhaps served an important purpose, inasmuch as it has highlighted Russian strengths in using various foreign policy instruments, such as information and public diplomacy, that were not assessed systematically as potential security challenges to the West before the Crimea crisis. However, as a quasi-theory of Russian foreign policy serving as a basis for Western policy-making vis-à-vis Russia, it is simply unsuitable.

Dr. Bettina Renz is Associate professor at University of Nottingham and Principal Investigator in the "Russia and Hybrid warfare" project funded by the Finnish Prime Minister's Office.

Photo: Niina Into

SOPIVATKO VENÄJÄN ULKOPOLITIIKAN ANALYYSI JA HYBRIDISOTAKÄSITE YHTEEN?

Venäjän lähes jokaisen ulkopoliittisen päätöksen arviointi osana koordinoituja hybridisotatoimia yksinkertaistaa liikaa Venäjän ulkopoliittisia tavoitteita ja pyrkimyksiä, kirjoittaa Bettina Renz.

Käsite ”hybridisodankäynti” syntyi Yhdysvaltain sotilaallisessa ajattelussa tarpeesta kiinnittää huomiota nykyajan sodankäynnissä tapahtuneisiin muutoksiin. Tässä ajattelussa se, mikä sodasta tekee ”hybridisodan”, on laajamittainen ei-sotilaallisten työkalujen käyttö perinteisen sotilaallisen voiman ohella. Tällaisia työkaluja voivat olla esimerkiksi psykologiset operaatiot ja informaation levittäminen muun muassa sosiaalisessa mediassa. Krimin miehityksen jälkeen hybridisodankäynnin käsite nousi merkittävään asemaan länessä, koska se näytti sopivalta selittämään sitä, kuinka Venäjä onnistui saavuttamaan sotilasoperaationsa tavoitteet lähes täysin ilman verenvuodatusta. Tämä muodosti jyrkän vastakohdan Tšetšnian ja Georgian sodille, jotka käytiin perinteistä sotilasvoimaa käyttäen. Hybridisodankäynnin käsite on selvästi hyödyllinen, kun arvioidaan Venäjän sotilasoperaatiota Krimillä. Käsitettä käytetään kuitenkin nykyisin usein kuvaamaan paitsi sotilaallista toimintatapaa, myös Venäjän ulkopoliittisia toimia ylipäätään. Voidaan olettaa, että hybridisodankäynnin käsitteen käyttö tällaisessa yhteydessä pikemminkin hämärtää asioita kuin selittää niitä.

Nykyisin ei ole epätavallista törmätä ajatukseen, että Venäjä käy hybridisotaa länttä vastaan. Nämä kommentit pyrkivät viittaamaan ennen kaikkea Venäjän pyrkimyksiin hyödyntää eri tiedonvälityskanavia kansainvälisen mielipiteen muokkauksessa. Lisäksi sillä kuitenkin viitataan muihin, erittäin monenkirjaviin toimiin, esimerkiksi tietoverkkohyökkäyksiin ja kybervakoiluun, sotilaslentokoneilla lentämiseen lähellä muiden maiden rajoja, pakolaisten ohjaamiseen Venäjältä naapurimaihin sekä jopa päätökseen käynnistää ilmaiskut Syyriassa. Monet näistä toimista olleet käytössä jo kauan ennen Krimin kriisiä. Hybridisodankäynnin käsitteen nouseminen yleiseen keskusteluun sai kuitenkin jotkut analyttikot näkemään Venäjän aikaisemmassa ja nykyisessä toiminnassa sellaista järjestelmällisyyttä, jota he eivät ennen olleet nähneet. Venäjän lähes jokaisen ulkopoliittisen päätöksen arviointi osana koordinoituja hybridisotatoimia yksinkertaistaa liikaa Venäjän ulkopoliittisia tavoitteita ja pyrkimyksiä, ja tämän vuoksi päätöksenteko niihin vastaamisesta asianmukaisella tavalla on hankalaa.

Venäjän toimet, kuten paikkansapitävän ja paikkansapitämättömän informaation käyttö ulkomaisessa mielipidevaikuttamisessa, asettavat kiistatta merkittäviä haasteita lännelle. Kuitenkin sellainen johtopäätös, että informaatiovaikuttamisen käyttö ulkopoliittikan työkaluna väistämättä johtaisi sotilaalliseen toimintaan, samaan tapaan kuin Krimin hybridioperaation tapauksessa, on sekä harhaanjohtava että vaarallinen. Ensinnäkin johtopäätös jättää huomiotta Venäjän ainakin vuosikymmenen jatkuneet pyrkimykset parantaa kansainvälistä imagoaan sekä kyseenalaistaa sitä, mitä se pitää Yhdysvaltojen ja Euroopan tulkintana maailmanjärjestyksestä ja yleisesti hyväksyttävistä arvoista ja normeista. Toiseksi se hämärtää tarpeettomasti sodan ja rauhan rajaa ja jättää huomiotta sen, että ulkomaisen vaikutusvallan hankkiminen informaation avulla on usein tavoite itsessään, hieman vaikuttamisen tarkoituksesta ja toivotusta poliittisesta tuloksesta riippuen. Kun hybridisodankäynnin olemassaolosta muodostetaan Venäjän ulkopoliittikkaa selittävä kvasiteoria, länsi militarisoi Venäjää koskevaa kielenkäyttöään muutenkin jo kireässä tilanteessa.

Hybridisodankäynnin käsite on varmaankin palvellut tärkeää tarkoitusta, koska sen avulla on voitu nostaa esiin Venäjän vahvuuksia sellaisissa erilaisissa ulkopoliittikan keinoissa, kuten informaation ja julki-suusdiplomatian hyödyntämisessä, joita ei ollut arvioitu järjestelmällisesti länteen kohdistuvina turvallisuushaasteina ennen Krimin kriisiä. Venäläisen ulkopoliittikan selittäminen kvasiteorialla ei kuitenkaan sovellu länsimaiden Venäjän suhteisiin liittyvän päätöksenteon lähtökohdaksi.

Tohtori Bettina Renz on Nottinghamin yliopiston apulaisprofessori ja toimii tutkijana valtioneuvoston kanslian rahoittamassa Venäjän hybridisotaa käsittelevässä hankkeessa.